

"Föga anade vi att detta skulle bli vår egen verklighet"

Intra nr 1/1997 hade vi ett reportage från Texas. Tor Visnes, en norsk enhetschef, berättade stort om hur stödet till personer med utvecklingsstörning i Texas såg ut. Fotografierna som medföljde reportaget var bedrövliga och blev ännu sämre eftersom vi inte hade flerfärg i tidningen på den tiden. Tor Visnes skildrade en verklighet som kändes helt främmande där delstatens hälsovårdmyndigheter hade låtit privata firmor helt ta hand om stödet. Han berättade om en privat administration med många höglönlade direktörer och juridisk expertis samtidigt som de som arbetade i boendeenheter (med flerbäddsrums!) och torftiga dagcenter hade låga löner, ingen anställningstrygghet och inte någon utbildning alls. Kontrollen var rigorös men inriktade sig framför allt på det som syntes "på ytan". Där fanns förvisso program för varje person i boendeenheterna och mycket energi gick åt till att följa upp de detaljerade specifikationer som ingick i avtalen. Dessutom tvingades man hålla konkurrenter på avstånd genom att lägga låga anbud. Det hela kändes som en ineffektiv och delvis omänsklig omsorg. Tor Visnes avslutade sitt reportage så här: "när själva omsorgen är till den grad teknologiserad och operationaliserad som här, måste man ha lov att efterlysa de 'mjuka värdena'. Man får lust att fråga om det över huvud taget är möjligt att mäta omsorgsmängd per dollar i ett kostnads/nyttighets-schema."

Vi läste och förfasade oss. Föga anade vi att detta skulle bli vår egen verklighet inom femton år. För oavsett hur man vänder och vrider på utvecklingen

Artikel i Intra 1/1997.

sedan 90-talet så är det detta som är den stora förändringen. Att allt fler gruppbostäder, dagliga verksamheter och assistansfirmor har vinsten som drivkraft. Allteftersom utvecklingen fortskridit har vi försökt påtala det orimliga i att göra välfärdsinrättningar och sköra människors hem och livsmiljö till handelsvaror. Utan att på minsta sätt ha varit framgångsrika. Inte heller har det hjälpt att alla opinionsundersökningar visat att en stor majoritet av svenska folket inte vill ha in vinstintressen i vård, skola och omsorg. Det här är ett försök att förklara hur det hela gick till.

Hur och varför?

Hur kunde det gå så fort? Och varför skedde det?

Av Hans Hallerfors

Aret var 1995 och vi var kallade, ett 10-tal mellanchefer från olika verksamheter i kommunens handikappomsorg. Vi var på många sätt ett gäng ärrade kämpar. På bara några år hade vår verksamhet förändrats radikalt. Från att alla ha varit delar av det stora vårdhemmet var vi nu självständiga och självgående enheter ute i samhället. Från att administrera ett medicininriktat omhändertagande hade vi skapat ett individuellt anpassat stöd för att tillgodose varje individs behov i samhället. Från att ha suttit ett stenkast från ekonomiavdelning, personalkontor och

fritidsavdelning stod vi nu på egna ben och tog ansvar för det mesta själva. Listan kunde göras lång på alla de förändringar som skett sedan vårdavdelningarna avvecklades och vi fick ansvar för gruppbostäder och dagliga verksamheter i samhället.

Dessutom hade vi helt bytt förvaltning inte mindre än fyra gånger, från landstingets centrala omsorgsnämnd till omsorgsnämndens regionala kontor till kommunens centrala administration till stadsdelnämnden. Nya chefer, nya rutiner och helt nya arbetsuppgifter varje gång. Det gällde att vara stark och

Först och främst:

- Intra är för verklig valfrihet.
- Intra är för att det, förutom de kommunala verksamheterna, finns stiftelser, kooperativ och företag med vinstutdelningsbegränsning.*
- Intra vill vara ett stöd i arbetet för anställda inom alla offentliga och privata LSS-verksamheter.
- Intra är emot att aktieföretag kan bedriva skattefinansierad LSS-verksamhet med vinst som syfte.
- Intra är emot att företag som lever på skattefinansierad verksamhet har skatteflykt som verksamhetsidé.
- Intra är emot att Attendo, Humana, Nytida, Solhagagruppen, Frösunda och andra bolag, äger och driver LSS-verksamheter när deras huvudsakliga syfte är att skapa vinst åt sina ägare. Deras (verkliga) verksamhetsidé är inte bra för LSS.

* Det finns aktieföretag som infört en vinstutdelningsbegränsning enligt aktieföretagslagen kap. 32. De betecknas med SVB efter bolagsnamnet. Grundläggande är då att verksamheten primärt drivs i annat syfte än att ge aktieägarna vinst.

att veta vad man gjorde. Pressen hade varit stor och en del arbetsledare föll ifrån under resans gång. Nya hade kommit istället.

Och nu satt vi där, kallade av kommunens socialförvaltning för att åhöra en inhyrd konsult som skulle peppa oss till ytterligare stordåd. Han kom från näringslivet. Det var åt det hållet de högre kommunala cheferna alltmer börjat snegla. Föreläsaren var av den välkammade kraftfulla SAF-typen som blivit allt vanligare i debattforum och soffprogram. Nu spände han ögonen i oss olyckliga och sa med myndig stämma:

– Ja, ni i kommunen har ju varit vana vid att allt är som det alltid har varit. Men nu, förstår ni, nu måste ni tänka nytt och vara beredda på förändring!

Förändringen förutsatte offentligt ägande

Egentligen var det ju en alldeles enastående utveckling! Under 1900-talet hade ca 100 000 personer med utvecklingsstörning levt delar av eller hela sina liv på torftiga anstalter. Och nu, från 80-talet och fram till sekelskiftet avvecklades ca 15 000 anstaltsplatser. För att skynda på utvecklingen instiftades till och med en lag som förbjöd inskrivning på anstalt. Denna avveckling och förnyelse skedde helt i offentlig regi. I spetsen gick några engagerade förvaltningschefer, politiker och naturligtvis Socialstyrelsen och dess energiske byråchef Karl Grunewald.

Mot sig hade man framför allt lokala politiker (främst KD och M), företrädare för de privata vårdhemmen (med Mats Odell, KD, i spetsen) och ibland

också lokala fackföreningar som värnade om jobben. Intresseorganisationen FUB var kliven, där fanns starka krafter som ville värna om vårdhemmen, ofta anhöriga till dem som vårdades där, men också framsynna medlemmar som gav sitt fulla stöd till utvecklingen.

Från anstalter i statens och landstingens regi till egna bostäder, boende med personlig assistans eller boende i gruppboende ute i samhället. Det starka samhället hade, med en kraftfull, drivande statsapparat, lyckats med denna omvandling!

Hade de lokala politiska företrädarna haft samma makt som idag hade man knappast klarat av det. Inte heller hade det gått att genomföra denna omvandling om de privata aktörerna haft samma politiska och ekonomiska påverkansresurser som idag. Det räcker med att studera utvecklingen i övriga Europa (utom Norge!) för att inse svårigheterna.

Sveket från de ansvariga

Det sorgliga är att när stödet till personer med funktionsnedsättningar lämnat anstalternas torftiga miljö och sedan inlemmats i kommunernas verksamheter så sker ingen kunskapsutveckling alls. Plötsligt blir formen viktigare än innehållet. Hur ska man nu arbeta vidare för att konsolidera och utveckla de integrerade verksamheterna? Hur ska vi vidareutveckla de erfarenheter och kunskaper som vi fått på vägen? Svaren uteblev. Istället lämpade man en väldig massa kunskaper och erfarenheter över bord och lämnade

över ansvaret för den fortsatta utvecklingen till, ja till vem?

Utbildningssatsningarna på personalen försvann, intresset från kommunerna var ljumt och plötsligt dök det upp en massa välklädda konsulter som hade noll intresse av det som var medborgarnas uppdrag till oss – att vi skulle bedriva en ansvarsfull verksamhet som såg till att de personer som hade haft oturen att födas med en funktionsnedsättning fick ett bra liv.

Det är så stelbent inom det offentliga, sa man. Beslutsgångarna är så långa och krångliga. Alla bra idéer dör ut. Jag förstod ingenting. Under de där åren, mellan 1985 och 1997 arbetade jag mestadels som föreståndare/enhetschef. Det var inga svårigheter att utveckla och förnya verksamheter. Hade man bara koll på sin budget, kunskap om verksamheten och ett bra förhållande till personalen kunde man åstadkomma mycket. Det var bara dösnack, det där med den tröga kommunala byråkratin – och i förhållande till den kontrollapparat som snart skulle komma, var den ett under av flexibilitet. Nej, det handlade om något annat än den påstådda viljan att förbättra verksamheten.

Varför var det liksom inte så fint längre att vara en strävsam och finurlig offentliganställd chef? Hur kom det sig att energin och förnyelsen verkade komma från det privata?

Kan det vara så att möjligheten till högre chefslön och ett glassigare liv var det som styrde? Jag tror det.

För varför tappade annars alla dessa kommunala chefer och politiker plötsligt intresset för alla de utvecklingsfrågor som stödet till personer med funktionshinder stod inför? Varför lämnades personalen vind för våg, utan kompetensutveckling, utan stöd och uppmuntran i sitt arbete? Varför stod allt stilla efter det att större delen av stödet till funktionshindrade förts över från landsting till kommuner 1995? Varför trodde man inte på sin egen personal, varför trodde man aldrig på kraften hos de lokala enhetschefer som kämpade för att hålla uppe kvaliteten, trots minimalt intresse från de kommunala förvaltningarna?

Man svek sin uppgift.

Det blev ingen förnyelse. Det blev butik.

Ökad hjälplöshet ger ökad vinst

Vintern 2013 är jag på besök i Landskrona där man arbetat målmedvetet för att förbättra möjligheterna till självbestämmande och inflytande för dem som får LSS-insatser. Resultatet är imponerande. Men allra mest imponerad blir jag av en liten detalj. Man har öppnat ett startboende.

Föräldrar till ungdomar med funktionsnedsättningar är, säkert i högre grad än andra föräldrar, oroliga för vad som ska hända med deras barn när det är

dags att flytta hemifrån. Ofta ansöker man om plats i gruppboende, för där vet man att personaltätheten är någorlunda bra och där behöver man inte bli så ensam. Och har man väl landat i en gruppboende så vill det mycket till för att man ska ta sig därifrån.

I Landskrona säger man till föräldrarna: OK, men låt oss pröva ett lite mer självständigt boende, så får vi se. Här kan ditt barn pröva på att bo självständigt i ett år och vi kan tillsammans se hur mycket stöd han eller hon verkligen behöver. Det visar sig för det mesta att den unge klarar av mer än föräldrarna tror, att man kan bo i egen lägenhet och att det räcker med stöd från "mobila teamet".

Bra att slippa en massa stöd som bara skapar ökad hjälplöshet, bra att känna att man klarar saker själv, bra att kommunen kan använda de resurserna (sett över en livslängd så rör det sig om miljontals kronor!) till någon som behöver dem bättre. Bra för alla parter så länge som ingen har ekonomiska intressen i att få fler att bo i gruppboende.

Men så är det inte idag. Därför kommer exemplet i Landskrona aldrig att få någon större spridning. Istället håller vi på att bygga upp ett dyrt system som skapar funktionsnedsättningar! Diagnosen och graden av funktionsnedsättning har alltmer blivit en förhandlingsfråga där stora resurser står på spel.

Det börjar i skolan. De elever som behöver få extra stöd för att klara av skolgången kan få det. Men villkoret är ofta att de bedöms ha en utvecklingsstörning och att föräldrarna går med på inskrivning i särskolan. På 15 år, fram till 2010, ökade antalet särskoleelever med mer än 100%. Ökningen bestod av elever som fått diagnosen "lindrig utvecklingsstörning", ofta i kombination med något neuropsykiatriskt funktionshinder. Det är en utveckling

som ser olika ut i olika kommuner. I de skolor där det fanns en bra kompetens för att stödja elever i svårigheter ökade inte antalet utvecklingsstörda.

För de barn som går i träningskola kan man se en liknande utveckling. Det stöd man behöver i hem och skola bygger på rättigheter. Den viktigaste är rätten till personlig assistans. Men hur mycket stöd man kan få är en förhandlingsfråga där resurserna ökar ju sämre man klarar av att själv hantera sin vardag. Eller, för att vara krass: ju bättre man själv, eller ens företrädare, är på att övertyga handläggaren om att man är hjälplös. Assistansfirmorna och resursstarka föräldrar blir allt skickligare på att förhandla fram bättre stöd i form av personlig assistans, ofta med hjälp av juridisk expertis. För handläggarna är det svårt att avgöra vad som är fullt berättigade krav som ska göra det möjligt för barnet att leva ett liv som andra, och vad som är överkrav som förbättrar assistansfirmornas lönsamhet.

Även för dem som inte har assistans gäller det för den enskilde att övertyga handläggare om att man be-

FAKTA:

- 2012 köpte kommunerna, landstingen och staten verksamhet (vård, skola, omsorg) av privata aktörer för 104 miljarder kronor – en fördubbling sedan 2005.

- Andelen av den skattefinansierade välfärden som drivs i privat regi ökade från 7 till 17 procent mellan 1998 och 2012.

- Stockholmsregionen sticker ut. Av LSS-verksamheten är ca 80% i privata händer.

- Vinstdrivande företag (aktiebolag) kontrollerade 83 procent av den privata andelen 2012, en ökning från 77 procent 2002.

- De tio största vård- och skolkoncernerna omsatte 37,5 miljarder svenska skattekröner 2012.

- Åtta av de tio största vård- och skolkoncernerna ägs av buyout-bolag (riskkapitalbolag), formellt av fonder med säte i skatteparadis.

höver mycket stöd. LOV, lagen om valfrihet, innebär att den som fått en insats beviljad tilldelas en påse pengar som sedan förs över till den utförare man väljer för t ex daglig verksamhet eller bostad med särskild service. För utföraren blir det viktigt att den pengapåsen är så stor som möjligt. Storleken baserar sig på en nivåbedömning där större behov av stöd ger mer pengar.

Det är klart att i alla system för att stödja personer med funktionsnedsättningar måste de insatser man får, stå i relation till de behov man har.

De som har större behov behöver självfallet mer resurser. Så har det alltid varit. Men det som nu händer är att allt fler aktörer får ett ekonomiskt intresse av att fler personer får en diagnos och att deras funktionsnedsättning framstår som värre än vad den kanske är.

Det krävs ingen större fantasi för att inse att den utvecklingen kommer att leda till att fler blir utvecklingsstörda och att fler blir mer hjälplösa än de skulle behöva vara.

När LSS tillkom, trodde de flesta på en annorlunda utveckling. Så här säger Magnus Tideman (forskare och professor): "För tjugo år sedan var alla rörande överens om att särskolans elevantal skulle minska, ja, nästan försvinna helt. Vi skulle skapa en skola för alla. Men utvecklingen har gått i helt motsatt riktning. Fler och fler stöts bort från den vanliga skolan."

De flesta trodde också att det skulle ske en uppluckring av begreppet utvecklingsstörning. Så här sa Mårten Söder (även han forskare och professor i sociologi) då: "Vi måste inse att utvecklingsstörning är ett konstruerat begrepp. Det har fyllt en viktig funktion som grund för empiriska studier och som grund för administrativa åtgärder. Men detta tidigare självklara kollektiv håller på att lösas upp."

Förhoppningarna slog fel. Istället har vi fått se en stadigt krympande "normalitet" där allt fler stöts ut, blir diagnostiserade som utvecklingsstörda och tas om hand av ett system som uppmuntrar till hjälplöshet.

Att upptäcka vad det handlar om

Det började med en krönika i Svenska Dagbladet 2009. Jacob Bursell skrev lite häpet att det verkade som om många av de företag som nu lade allt större delar av vård- och omsorgsverksamheterna under sig, sysslade med avancerad skatteplanering. Trots att deras enda inkomstkälla var skattepengar, smet man själva från skatten genom att skriva sig i lågskatteländer som Guernsey och London. Det fanns en märklig förtrytelse i artikeln, som ville han säga: men grabbar, går ni inte väl långt nu? Det här ser verkligen inte snyggt ut!

En artikel i Ordfront, våren 2010 av Kent Werne, beskrev mer utförligt hur riskkapitalister i stor skala gick in och köpte upp skolor, äldreboenden, vårdcen-

traler, assistansverksamheter, gruppboenden och dagliga verksamheter med mera. För bolagen var det inga större risker med dessa investeringar, vinsten från den löpande verksamheten var högre än annan affärsverksamhet och eftersom verksamheterna var lagstadgade skulle inte kunderna försvinna. De stora miljardvinsterna uppstod vid försäljningarna. På bara några år skapades jättelika förmögenheter.

Jag tog kontakt med Kent Werne och beställde en genomgång av hur det såg ut inom LSS-verksamheterna till tidskriften Intra. Det visade sig att bilden var identisk. Frösunda, Carema/Kaktusen, Attendo, Solhagagruppen och andra drevs av riskkapitalbolag som smet från skatten och vars enda egentliga intresse för denna verksamhet stavades pengar. Artikeln publicerades hösten 2010 och jag trodde att det skulle bli ett himla liv. Men det blev det inte. Inte heller den artikelserie som publicerades i Svenska Dagbladet, våren 2011, och som till stor del byggde på Kent Wernes uppgifter, ledde till någon reaktion. Inte förrän Caremaskandalen, hösten 2011, vaknade allmänheten. Plötsligt frågade sig människor yrvaket hur det här hade gått till? Enligt alla opinionsundersökningar finns det ett kompakt motstånd motatt ha vinstintressen i vård, skola och omsorg. Ändå var det där man hamnat.

Och det har bara fortsatt. 2013 bad vi Kent Werne om en ny kartläggning av vad som skett sedan 2010. På två år har de sex riskkapitalägda koncernerna vuxit med 60 %. Av den vinst på en halv miljard som man gjort på LSS-verksamheterna återinvesterar man bara en bråkdel. Resten användes för att köpa upp nya verksamheter som ökade värdet på bolagen och gav miljardvinster vid försäljning. Och så vidare.

FAKTA:

- Vinstdrivna äldreboenden har i snitt 10 procent lägre personaltäthet än kommunalt drivna.

- Vinstdrivna friskolor har i snitt 18 procent lägre lärartäthet än kommunala.

- Trots de senaste årens stora omvandling av LSS-verksamheterna finns inga tillförlitliga undersökningar om vad de i praktiken inneburit för den enskilde. Vad vi vet är att privatanställd personal inom boende enligt LSS tvingas arbeta ca 6 tim mer i veckan än inom kommunal för att få heltidslön, på grund av olika jouravtal.

- Enligt SOM-institutets senaste mätning tycker 69 procent att ett stopp för vinstutdelning inom skattefinansierad vård, skola och omsorg var ett "mycket bra" eller "ganska bra" förslag. Även en majoritet av dem som själva valt ett privat alternativ var emot vinstutdelning.

Varför bråka?

Det kan sticka i ögonen med dessa stora penningssummor som samhället skänker bort till riskkapitalbolagen och som tackar genom att själva smita från beskattning. Sett från den enskilde brukarens synvinkel spelar det naturligtvis ingen roll vem som "äger" den gruppbostad där han eller hon bor. Så varför bråka?

Många kommuner har under en längre tid låtit besparingarna urholka kvaliteten i boendet. När sedan verksamheterna tas över av privata firmor kan det till och med upplevas som en lättnad, både av anhängiga och av personal. Beslutsgångarna blir kortare och personalen känner att någon bryr sig. Men de förhoppningar man kanske haft om en förbättrad kvalitet blir det sällan något av. Kvalitet i boende och daglig verksamhet stavs personaltäthet och personalkompetens och sådana förbättringar kostar pengar. Och ökade kostnader minskar vinsten.

Ändå har de stora firmorna lärt sig av Carema-skandalen att ryktet kan vara bortsopat på en dag om man

låter girigheten gå för långt. Man försöker vårda sitt varumärke och genom stark kontroll, i de verksamhetsbeskrivningar och kvalitetsbokslut som man nu presenterar, är ambitionerna högtravande. Den som läser dessa får lätt en hisnande känsla, när man inser att alla de där viktiga orden som yrkesverksamma använt i personalutbildningar och målsättningsdiskussioner, nu förvandlats till reklamslogans.

Man har förvandlat LSS-stödet till en vara på en marknad som inte fungerar. "Kunderna" är för det mesta i underläge och har svårt att jämföra olika verksamheter. Det finns inga mätetal för bemötande och mänsklig omsorg. Ofta vet man inte ens om att man har rätt till en högre kvalitet än den man får av säljaren. Och trots att såväl regering som tillsynsmyndigheten och SKL vill se förbättrad kvalitetskontroll och bättre skrivningar i avtalen, så är min erfarenhet att det inte kommer att räcka. Inte på långa vägar.

Gradvis har man också lyckats skapa bilden av att samhället är fienden. Att, om man har skickliga ju-

ristar på sin sida och själv kan sina rättigheter, så kan man besegra fienden (Försäkringskassans och kommunens handläggare) och få de resurser man har rätt till (och kanske t o m lite mer).

För personalen handlar det om att veta sin plats. När vinstmaximeringen blir målet finns inga utrymmen för förbättringar. Firmorna har till och med lyckats få Kommunal att gå med på ett jouravtal som gör det möjligt att tvinga personalen att tillbringa tid långt utöver normal arbetstid på arbetsplatsen. Bara genom den försämringen av avtalet drar firmorna in massor av pengar eftersom kommunernas schabloner räknas på de egna kostnaderna med dyrare jouravtal.

Så där kommer det att fortsätta.

Tills vi törs erkänna att vinstintressets intåg i LSS-verksamheterna inte blev bra för någon utom för ett fåtal som egentligen aldrig haft något intresse av denna verksamhet. Och dem behöver vi ju faktiskt inte bry oss om.

Två böcker om välfärdens utveckling

Det finns alldeles för lite forskning om privatiseringen av LSS-verksamheterna. De s.k. kvalitetsmätningarna, t ex Socialstyrelsens öppna jämförelser eller de nöjdhetsindex som vårdbolagen producerar, säger i praktiken ingenting om verksamheterna. De enda basfakta som skulle kunna betyda något är hur många tjänster det finns per boende/arbetstagare. Vilken utbildning personalen har och hur stor personalomsättningen är. Med hänsyn till de vinstnivåer som vårdbolagen har är det inte en alltför vågad gissning att personaltätheten, liksom inom äldreomsorgen, är lägre inom privat LSS-verksamhet. Men hur mycket lägre, därom svävar vi i okunskap.

Vi vet inte heller hur LSS-marknaden ser ut. Om den ska fungera innebär det att dåliga alternativ slås ut (dvs att t ex en gruppboende som inte får tillräckligt med kunder tvingas stänga) att det finns ett verkligt val mellan olika kvalitet och inriktning och att de som är missnöjda med en verksamhet har möjlighet att lämna den för en bättre. Sker detta?

Kent Werne, välkänd för denna tidnings läsare, har nu, tillsammans med Olav Fumarola Unsgaard, skrivit en bok där de granskat välfärdsmarknadens framväxt. Boken "Den stora omvandlingen" ger hela bakgrunden, striderna och meningsmotsättningarna som kantat omvandlingen av den offentliga omsorgen till en marknad där ett fåtal stora bolag får en alltmer dominerande ställning. Det är en

spännande och bitvis upprörande historia.

"Den stora omvandlingen kan med fördel kompletteras med Kristina Mattssons bok "Välfärdsfabriken". I den så kallade "valfrihetsrevolutionen" utlovades en billigare, bättre och effektivare välfärdssektor. I praktiken har vårdfirmorna haft svårt att leva upp till sina löften. Istället har vi fått personal som detaljkontrolleras, sjunkande kvalitet och ökade klyftor. Boken har sin styrka i reportagen från den nya arbetsmarknad som vuxit fram där yrket personlig assistent är ett av dem som kommit att kännetecknas av osäkra anställningsvillkor, inga utbildningskrav och låga löner. Några citat:

"Berit har den där erfarenhetsbaserade, professionella lyhördheten som inget utvärderingssystem i världen kan slå fast. Men alla vet att katastroferna och skandalerna i vården sker när den saknas."

"Men sättet att organisera välfärden går åt andra hållet – från hög tilltro till medarbetare till extrema former av kontroll och detaljstyrning."

"... sanningen är att marknadsstyrningen inte gett några entydiga resultat som visar att konkurrensutsättning, mätning och kontroll verkligen har sparat pengar eller gjort välfärdstjänsterna effektivare och bättre. /.../ systemskiftet har återskapat en byråkrati som står starkare än någon som tidigare existerat."

H H

Kent Werne och Olav Fumarola Unsgaard. *Den stora omvandlingen*. Leopard förlag. 2014. 150 kr. www.leopardforlag.se

Kristina Mattsson. *Välfärdsfabriken*. Leopard förlag. 2014. 159 kr. www.leopardforlag.se